

OTEVŘENÁ ZPOVĚĎ RODINY

PRUDILŮ

DANIELA KÁNTOROVÁ

motto

Otevřená zpověď rodiny Prudilů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Daniela Kántorová

Otevřená zpověď rodiny Prudilů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**OTEVŘENÁ
ZPOVĚĎ RODINY
PRUDILŮ**

**DANIELA
KANTOROVÁ**

Praha 2018

*Pro prababičku Mirku, která by se teď dmula pýchou
před Jindřiškou. Pro mojí mámu a tátu, jako důkaz,
že mě dobře vychovali. Prudilovi, který mě naučil
asertivnímu chování. A v neposlední řadě Jakobovi,
našemu synovi. Milujeme tě a už neprud'.*

Nejkrásnějším obdobím v životě ženy je těhotenství.

– autor neznámý
(moc dobře věděl proč)

ÚTERÝ

- **8. měsíc**
- **+ 19 kg**
- **nemám nic na sebe**
- **vypadám jako ztroskotanej hroch**
- **sex-appeal v nedohlednu**

Rozhodla jsem se, že místo statusů na Facebook si budu psát deník. Něco jako Bridget Jones. Jsme si hodně podobný. Taky má ráda víno. Dost jí rozumím. Akorát že já teď budu psát o svém – údajně – nejkrásnějším období v životě ženy. Těhotenství. A když to přežiju, hlavně teda psychicky, tak i o porodu a dalších moderních věcech, které mě čekají.

Přemýšlela jsem, jak svůj deníček pojmenuju, ale když mi hlavou začaly běhat názvy jako „těhotníček“, „těhulníček“, „devítiměsíček“, „předporodníček“ a podobně, měla jsem chuť umlátit se nervama.

Já takhle teda nikdy mluvit nebudu! Já teda ne!

A taky se odmítám registrovat na jakoukoli diskuzi, která obsahuje výrazy jako „manža“, „těhule“, „tchýča“, „plůdeček“, „počvachtal si“, či dokonce „ovulky sobě“.

A rozhodně nebudu chodit s dalšíma maminkama na hřiště a probírat, jestli je lepší kojit z levého prsa, nebo spíše z toho pravého. A taky nebudu číst žádné příručky! A odmítám se bavit na téma očkování.

PÁTEK

- **pořád 8. měsíc**
- **+ 19,3 kg**
- **místo oblečení kupuju stan (mají moji velikost)**

Nic mě nebaví, kromě jídla teda. Snažím se ale jíst normálně, abych moc nepřibrala. Zatím jsem snědla jen tři rajčata s hořčicí, dva bílé jogurty s medem, pouze jednu sušenku Milu a krupicovou kaši se zahradním salátem. Snažím se jíst zdravě. Cítím se líp. Přijdu si jako fitness máma. Možná že se tomu začnu věnovat a založím blog *Bud' fit s mámou*.

NEDĚLE

- **nic se nezměnilo**
- **váha nefunguje**

Dneska mě rozbřečela mrtvá moucha. Dost jsem s ní soucítila, a tak jsem jí v kaktusu udělala hrobeček. Jsem z toho zlomená. Nedokážu se na nic soustředit. Ta moucha za nic nemohla. Život je nefér. Dvě minuty ticha za mrtvou mouchu.

STŘEDA

- **už nechci být fitness mámou**
- **mám hlad**
- **váha je stále nefunkční**

Nic mě nebaví. Už to chci mít za sebou. Vypadám jako náruživěj vepř po vopici. Furt tloustnu, funím a věčně se o něco odrážím tím břichem. Nemám nic na sebe. Moje vlasy připomínají dost jetej mop ze základky. Už si nepřipadám jako žena.

PÁTEK

- **odmítám se vážit**
- **Prudil mě už pěkně vytáčí**
- **koupil baterku do váhy!!!**

Dělá mi to naschvál. Všechno. Absolutně nechápe moje potřeby a pocity. Prej abych si mohla zapisovat, kolik malej přibírá. MALEJ!!! Dost jasně jsem mu vysvětlila, že když jsem přibrala devatenáct kilo, neznamená to, že tolik bude vážit i to dítě! Soudě dle velikosti břicha to nebude dítě, ale malej Goa'uld! Proč já?! Opravdu jsem si vybrala správného otce pro své dítě? Jsem v zoufalé situaci!!!

PONDĚLÍ

- **+ 19,5 kg**
- **bříško se krásně zakulacuje**
- **budu máma!**

Dneska je venku fakt nádherně. Prudilovi to ráno dokonce i slušelo. Uvědomila jsem si, že ho vlastně miluju. Večer mě objímal a hladil. Bylo to krásný, chvílema jsem si přišla jako v americkém filmu. Mám tak dobrou náladu, že jsem si pustila písničky a tancuju. Sice u toho vypadám jako sjetej sysel s epileptákem, ale to mě nevodradí. Už se těším, až se Prudil vrátí z práce. Udělám mu sekanou s kaší a pak se na něj vrhnu.

STŘEDA

- **+ 11 000 kg**
- **máme doma krizi**
- **chybí mi máma**

Prudil sprostě sežral sekanou a usnul. Máme doma vážnou krizi. Vůbec se mě nedotýká. Nic. Prostě vůbec nic! Že prej má strach kvůli malýmu. Snažila jsem se mu vysvětlit, že strach mít opravdu nemusí, protože je nemožné, aby se něco stalo. Urazil se. Volala jsem mámě a brečela. Mám pocit, že mě poslední dobou vůbec nikdo nechápe. Jsem na dně.

SOBOTA

- + 19,7 kg
- **ať už to skončí!!!**
- **mám hlad**
- **je mi vedro**

Zase nemůžu spát. Malej Prudil v břiše se rozhodl mi znovu vyhlásit válku, nevím teda za co, když mu pouštím do sluchátek moderní ukolébavky prasátka Peppy. Začínám být mírně nervózní. Nenapomohla tomu ani bonboniéra, ani kyselý okurky a ani houskový knedlík s nutellou! Jistě, teď si říkáte: Ježíši, tak je soudná? To opravdu chce být takový prase vyžraný? To já, až budu těhotná, tak se budu hlídat! (Hlídat budeš maximálně tak svoji bábu, kde je s těma větrníkama.) Já se totiž smířila s tím, že momentálně vypadám jako tlustej Johny Depp, i když předtím jsem zrovna mola Victoria's Secret nechodila ani jsem netrávila holčičí večery s Táňou Kuchařovou u ní v pokojíčku. No to je jedno, důležitý je, že jsem těhotná a pěkně nasraná!

Ano, jsem vulgární. Ano, jsem strašná matka. Ano, to dítě bude mít příšerný příklad. Ano, ty bys podle Pohlreicha vyvařila i pleny v kuřecím vývaru. Ano, jsi správná těhulka a máš doma super manžu, co si denně čvachtá na tvoji hrachulajdě, a ty to pak píšeš pod nickem láska_nebeská2015 do diskuzí o těhulkách.

Hele, kdo vlastně řekl, že těhotenství je nejkrásnější období v životě ženy? Ukažte mi ho, a já mu zařídím jednosměrnou jízdenku do lesů na Šumavu! Tuhle větu jsem

psala s dvanáctiminutovou přestávkou, kdy jsem byla opět pozdravit záchodovou mísu – WC je teď má druhá ložnice.

Během cesty ze záchoda jsem nezapomněla starýho Prudila seřvat, že chrápe jako celej skautskej oddíl a že je to všechno jeho vina, že nemůžu spát kvůli němu vlastně, že ho to vůbec nezajímá a ať mě nechá bejt. Jeho odpověď: „Lásko, to bude dobrý, máš jen pošťáky, dej si vanu,“ v kombinaci s výrazem naprosto utrápenýho tuleně a okamžitým usnutím mi moc nepřidala – chtěla jsem se pořádně zhádat.

Brečím. Píšu mámě, že ji mám ráda a že to fakt takhle dál se starým Prudilem už nejde, že mě jako naprosto nechápe a myslí jen na sebe, a to přece není normální. Jsem si jistá, že máme krizi. Je to vážný. Beru si na protest do postele Ropíčka. Ropíček je pes a je to moje životní láska. Je šťastnej. Oblízl mě – na rozdíl od toho chrápajícího makaka. Máma mi neodepisuje. Tohle bolí, mami. Jdu zkusit spát. Zítřej se s Prudilem nebudu bavit. S mámou taky ne.

ÚTERÝ

- **odmítám se vážit**
- **je mi strašný vedro!**
- **nevím, jestli je Prudil správný partner pro život**
- **nesnáším americký filmy**

Můžete mi někdo vysvětlit, proč točej takový hovadiny? Těhotenství mělo bejt přece krásný období a já si ho měla užívat! Chodit k holiči, na nehty, s kamarádkama na kafe,

mít teplýho kamaráda a plánovat svatbu. Místo toho jsem věčně v nervech, furt brečím, chci se hádat, holič je sprostý slovo, nehty je ještě sprostší, kamarádky nemám (nemůžu víno), teplýho kámoše jsem na diskuzích nenašla a místo svatby plánuju pohřeb.

Prudil mě absolutně v ničem nechápe. Nikdo mě nechápe. Mojí domovskou stránkou se stal Google s výsledkama vyhledávání příznaků porodu. Nejčastěji volaným kontaktem můj gynekolog. A otázky vztahu řeším přes *Volajte věštcce*. Včera jsem se dovolala Isabell, prej mám bejt v klidu, všechno dopadne tak, jak má. Snad to dopadne líp než já při vyúčtování.

STŘEDA

- **spánek: 3 hodiny 12 minut**
- **nenávidim celej svět**
- **pořád jsem těhotná**
- **podpora: žádná**

Po dnešním vydatném spánku a nepřetržitým slalomu mezi WC a ložnicí jsem vstala. Samozřejmě plná elánu a překypující láskou jsem přivítala Ropíčka a pana Kevina. Stoupla jsem si na váhu a začala nadávat na Datart, co za hajzla tučného to prodávaj, že to není možný a svět to neviděl a nikdy si tam nekoupím už ani baterku do ovladače. Abych si zlepšila náladu, pustila jsem si písničky a připravovala se na sprchu. Hned mi začala hrát má oblíbená, tak jsem začala trošku tancovat. Při pohledu do zrcadla

mě přepadla silná úzkost a představa svíjející se housenky s nadváhou. Přestala jsem. Raději jsem si pustila Marii Pojkarovou a její hit *Pejskové se koušou*, to mě přivedlo samozřejmě do ještě větší deprese, takže jsem byla dobře naladěna a pokračovala dál v ranní hygieně. Jen co jsem vylezla, uviděla jsem Prudila.

Řekla jsem mu čau a nehodlala jsem s ním dál diskutovat na téma „Co mi zase je, že už jako fakt nemůže, že to není normální a takhle jako teda fakt ne“. To má pravdu! Takhle fakt ne! Máme krizi. Ostatně, to už jsem říkala, ale dneškem se mi to potvrdilo. Prudil má určitě milenkou! Určitě je to nějaká chemická blondýna z Východu. Prudil se tváří jako že nic a dělá ze mě hysterku z *Pošty pro tebe*. Nenávidím ho! Všichni chlapi jsou stejný!

Pouštím si *I Love You Baby* od Franka Sinatry a brečím. Zpívám. Je mi mě samotný strašně líto. Jsem děsnej chudák. Napsala mi máma. Prej se mám hodit do klidu a neprudit kravinama. Že jsem těhotná a mám jít radši uklízet.

Malej Prudil kope. Mám ho ráda, dává mi najevo, že je se mnou za každý situace. Myslím, že jsem super máma – pohladila jsem ho (dotkla jsem se břicha / panděra / jaderný bomby / prasopupčního břicha) a pustila ty ukolébávký teplýho prasátka Peppy. Cítím, že se se mnou něco děje. Cítím takový divný teplo a tlak v podbříšku, to je asi to, že začíná mateřství. Jako že ta pravá láska. Jsem máma.

Jdu si dát něco malýho k jídlu.

Prudil odjel ke svý mámě – borec. Je stejně drsnej jako Darth Vader v baletním úboru.

Jsem tu sama.

Brečím.

SOBOTA

- **venku je krásně**
- **miluju Prudila**
- **už jenom měsíc!**
- **jsem šťastná ženská**

Dneska je fakt krásně. Už jsem volala i mámě. Jen tak. Chtěla jsem jí říct, že ji mám ráda a že bude určitě super babička. Řekla mi, že to ví a jestli potřebuju ještě něco. Volala jsem i Prudilovi do práce, že se na něho děsně těším a taky jak moc ho miluju. Řekl mi, že to ví a že má jednání. Nevadí mi to. Jsem prostě hrozně šťastná. Dokonce jsem nakoupila a uvařím dneska báječnou večeři. Jenom tak, z lásky prostě.

NEDĚLE

- **bez spánku**
- **končím, vzdávám to, vopovaž se mi říct „To bude dobrý“, v tu chvíli končíš, kamaráde, konec, rozumíš**
- **pořád jsem těhotná**

Už nemůžu dál. Můj život nemá smysl. Vypadám jako vroteklej vorvaň s nadváhou, v krizi. Opět jsem nespala. Malej Prudil bude totiž stejně vtípnej jako začátky Petra Novotnýho ve *Zlatý mříži*.

Včera jsem totiž myslela, že už je to tady. Nejvíc to pro-

žívala samozřejmě moje máma a nejmíň Prudil, kterej byl už fakt po celým víkendu unavenej. Zkrátka už nemohl dál a ještě mě s úplně vážným výrazem prosil, že teď na to jako fakt nemá a ať počkám aspoň do půlnoci, že si musí dát dvacet.

Abych shrnula víkend. Prudil vlastně milenku nemá. Prej jako miluje mě a nemá v plánu to zatím měnit. Ano, ZATÍM. Typickej chlap. Počkej, až zhubnu, ti to natru – ježiši, to je krásná představa (měla bych vyfotit tu milku, co právě dožírám). No každopádně, abych pokročila dál.

V sobotu jsme jeli slavit narozeniny mé matky. Prudil jí s vítězným úsměvem a pohledem nadřazeného samce podal dvě kytky naprosto sociálních růží z Billy a já ji s láskou objala. Mám ji fakt ráda. Moje máma je strašně malá, a já mám furt pocit, že se o ni musím starat. Zítra má přijet, už se na ni těším, zase uvaří něco děsně dobrýho a vyžehlí s láskou další oblečky pro malýho Prudila. No takže jsme slavili, teda přesněji řečeno, oni slavili, já jen čuměla a popíjela čaj pro těhotný, který mám samozřejmě připravený na každou návštěvu.

Když začali všichni trsat a Prudil rozjel tanec rozlítostněnýho jelena, usoudila jsem, že tohle nezvládnou, těhotenskéj čaj je slabej materiál, a šla jsem si lehnout.

Ráno všem samozřejmě bylo ukrutně zle. A celá „snídaně“ (bylo 13.15) se nesla v duchu, jako že už fakt nikdy nebudou pít, že tohle nejde, že to těžce přehnali a dlouho fakt už nic nebude. To jim vydrželo do večera, než mě chytly křeče do zad a břicha.

Prudil začal plánovat, jak zapijou malýho Prudila. Navrhoval svolat celej fotbalovej tým, koupit prase a udělat

akci pro celý okresní přebor – ano, Prudil hraje na profesionální úrovni fotbal. Chytá za Počepice – to je prej něco jako Sparta nebo tak, ale údajně nemají moc příležitostí se ukázat, protože všichni jsou děsně pracující a nemají dostatek času. Prudil chytá v bráně. Už o něm psali i v místním deníku (přesněji řečeno, dvě věty, že dobře zachytil). Slavil to dva dny.

V těch největších křečích a bolestech jsem celou cestu domů poslouchala, jak ho dva dny neuvidím, protože první dítě se musí řádně oslavit. Máma byla přesvědčená, že už je to tady. Tchyně taky. Teta taky. Babička taky. A můj doktor byl ze mě totálně na prášky, když jsem mu během hodiny poslala sedm esemesek, jak je to asi tady, že to je teda nepravidelný, ale to je jedno, celá rodina si myslí, že to je fakt ono. Říkal něco o tom, že by se ten malej měl jmenovat spíš Neurol nebo tak nějak.

Porod se nekonal.

Všechny jsem děsně zklamala. Kromě Prudila, ten se vyspal, ale ráno byl zklamaný, neboť si uvědomil, že žádné zapíjení nebude. Zatím.

Máma s Prudilem se rozhodli mi do deníku dopsat i své pocity. Prý abych měla památku.

PRUDIL

Tak aby tady nebylo jen neustálé žvástání od nastávající matky, rozhodl jsem se jako budoucí otec nastínit svůj pohled na věc!